

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967505088/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

bogstav. De ikke så få inkonsekvenser, der er, eksempelvis substantiver skrevet med lille eller verber og adjektiver skrevet med stort, er bevaret i denne udgave. Det er gennemgående bogstaverne b, l og d, der er brugt i flæng med B, L og D, og det er nogle gange umuligt at afgøre, om der er anvendt stort eller lille begyndelsesbogstav. Da bogstavet »B«, som påvist af H. P. Rohde s. 26 og Sv. Cedergreen Bech s. 50 (jfr. bibliografien), har stor betydning for hende, og da hun faktisk har to klart adskilte b'er, et stort og et lille, kunne det tænkes, at det er med vilje, hun næsten altid bruger det store b. Ikke alene hendes eget navn, men flere af de personer, hun har haft et særlig godt forhold til, har B i deres navn. Fremfor alt »Bulou« (Johan Bülow) og »Bestefader« (morfaderen). Noget tilsvarende kunne siges om bogstavet »D« som Dorothea. Dette er dog et langt hyppigere forvekslet bogstav i periodens gotiskskrevne håndskrifter i almindelighed, og også hos Biehl er det svært at skelne mellem det store og det lille d. Det samme gælder bogstavet »L«.

Kommateringen er ikke grammatisk og synes heller ikke at følge noget andet system. Det er en form for pausekommatering, der som oftest er forståelig og ganske udtryksfuld. Ofte ville en lidt mere ødsel anvendelse af hjælpetegn (særlig anførselstegn) have hjulpet læsningen, men kun sjældent er tegnsætningen direkte meningsforstyrrende. Hvis der i nærværende udgave afviges fra Biehls egen brug af pausetegn, er det angivet.

Overstregninger er der meget få af, understregninger endnu færre. Enkelte ikke meningsforstyrrende dittografier har Biehl ladet stå, ligesom glemte småord, der let kan konjiceres, ikke er indføjede. I betragtning af, at rettelser er foretaget i manuskriptet, når meningen ellers ville være blevet forkludret, kan man ikke udelukke, at de nævnte småfejl har fået lov at blive stående af æstetiske grunde.